

Zsille Gábor

Asztalok, ízek

Szeretteim halála után
rendszerint étterembe megyek:
mondhatnám halotti tornak, de
nem az, csak puszta hedonizmus,

dacos hadüzenet a végnek,
élvezni a maradék időm
és szórni a pénzt, mit majd úgysem
cipelhetek magammal innen.

Nagyanyám halála másnapján
kakashere pörköltet ettem
Esztergomban, és jó volt; mikor
apám meghalt, főtt marhanyelvet

vacsoráztam Krakkóban torna-
mártással; János temetése
után, néhány héttel ezelőtt,
halászlét s rántott borjúlábat,

és voltak még hasonló esték
a gyászos évtizedek alatt,
néhány órányi lázadások
a búcsú, az elmúlás ellen.

Szeretek néha visszatérni
az így megszentelt éttermekbe,
mondhatnám nosztalgiának, de
nem az, csak puszta hedonizmus,

jóleső tévhit, hogy létezik,
mégis létezik állandóság,
a pincérek, a törzsvendégek
nem tűnnek el, kérésre készül

haltepertő és krumplis tészta;
jóleső tévhit, naiv álom,
hogy életemen végigkísér
néhány hangulat, asztal és íz.

A krakkói vendéglő megszűnt,
oda a nyelv, a tormamártás,
és bezárt a csárda Párkányban,
a házat már el is bontották,

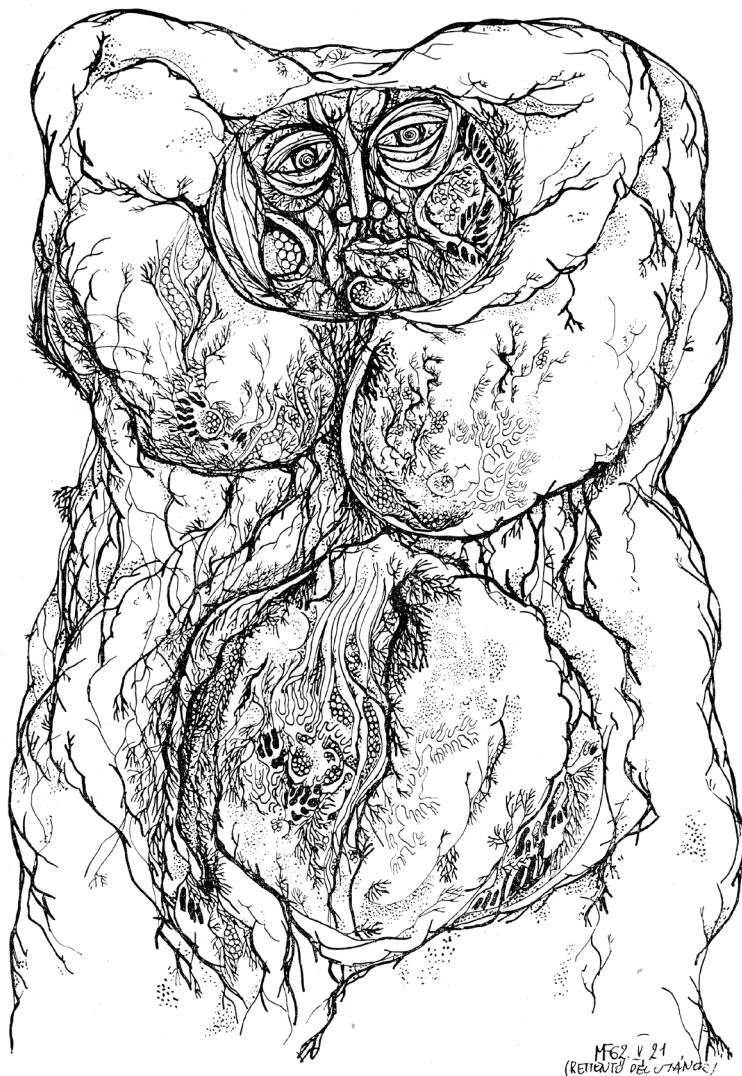
nem kapni többé kakasherét
az esztergomi pincesoron,
és pécsi helyem étlapjáról
eltűnt a pacal, a reszelt máj.

Vendéglőim halála után
rendszerint vacsorázni megyek:
mondhatnám halotti tornak, de
nem az, csak pusztá hedonizmus.

Itt repül a kismadár!

A századelő képeslapjain
(Cegléd, Kossuth tér, 1910-es évek;
csurgói ezeréves tölgyfa és diófa utca;
Üdvözlet Sopron-Bogyoszlórol, 1908;
Dunaföldvár, Erzsébet tér; Győr látképe;
Várpalota, róm. kath. templom, 1920)
mindig van néhány homályos alak,
arcuk nem látható, vigyázzban állnak,
csak véletlenül kerültek oda,
éppen a téren sétáltak, éppen a sarkon
beszélgettek, a kávéházban ültek, és
híre jött, hogy odakint fényképeznek,
és kitódult az utcára izgatottan
az összes vendég, a személyzet,
s a gyerekek nem fogócskáznak,
a fotográfus lencséje előtt
zsebre dugott kézzel csak állnak,

ki tudja, melyik harcmező
nyelte el őket másnap,
a kofák, a dámák, a hordárok,
a ki tudja, hány éve holtak,
a cilinderes urak, a szatócs,
a kocsis, a segéd, az árva
feszülten várják, hogy felröppenjen
a mester furcsa dobozából
az öröklét madara.

Maurits Ferenc: Rettenő délutánok (1962)